

Arrest

nr. 260 843 van 17 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Saida, Libanon, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 6 september 2018. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 25 oktober 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in zijn arrest nr. X van 20 oktober 2020.

1.2. Verzoeker dient, zonder België te hebben verlaten, op 30 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS neemt op 4 maart 2021 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Saida, Libanon, op 18 augustus 1990. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en moslim. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen.

U staat geregistreerd bij de Libanese autoriteiten als Palestijns vluchteling. Tevens staat u geregistreerd bij de UNRWA. U heeft beroep kunnen doen op de medische bijstand van UNRWA.

U komt uit een gezin met vier zonen. Uw vader stierf in 2009, hij viel van een balkon van de vierde verdieping. U kent de precieze omstandigheden van zijn overlijden niet. Uw moeder verblijft momenteel in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar u tevens sinds uw geboorte verbleef. Uw drie broers verblijven tevens in de ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Uw oudste broer verblijft samen met zijn gezin op de bovenverdieping. Omwille van uw problemen verbleef u van april tot september 2014 bij uw grootvader in het vluchtelingenkamp Ein El Helwe. In september 2014 bent u teruggekeerd naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh waar u tot aan uw vertrek verbleef. Leden van uw ruimere familie behoren tot Fatah en andere organisaties in Libanon.

In 2012 bent u gestopt met uw universitaire studies omwille van de hoge kosten, u combineerde uw studies met werken. In 2010 werkte u als schilder, dit deed u ongeveer een jaar. Sinds het einde van 2010 tot begin 2014 werkte u in een café.

In Libanon had u problemen met de groepering Ansar Allah. Zij behoren tot Hezbollah. In juli 2013 werd uw woning gebombardeerd door Ansar Allah. De reden hierachter had te maken met een conflict tussen een lid van de familie H. en een ander lid. Door dit bombardement liep u brandwonden op waarvoor u verzorgd diende te worden. Sinds februari 2014 werd u verschillende keren gevraagd door Ansar Allah om met hen samen te werken, er werd u gevraagd informatie door te geven over mensen die u kende. U heeft dit steeds geweigerd. De derde keer dat u dit weigerde, in maart 2014, werd u bedreigd met een pistool tegen uw hoofd. In april 2014 geraakte u betrokken in een schietpartij, u raakte gewond aan uw voet terwijl een achttal vrienden van u gedood werden. Achter deze schietpartij zat Ansar Allah, bij dit incident waren ze ongeveer aanwezig met dertig personen. U werd geviseerd omdat u weigerde met hen samen te werken. Toen u besloot om in september 2014 van bij uw grootvader terug te keren naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, had u de toestemming van Ansar Allah gekregen dat u mocht terugkeren. U bleef thuis, u kende geen problemen meer tot aan uw vertrek.

*Op 4 november 2014 heeft u Libanon verlaten. U reisde via de luchthaven van Beirout, met uw eigen paspoort, naar Soedan en vervolgens naar Libië. Daarna reisde u via Italië en Frankrijk door naar Duitsland. In Duitsland heeft u ongeveer drie jaar verbleven. U heeft daar een verzoek om internationale bescherming ingediend, maar u ontving een weigeringsbeslissing. U heeft hiertegen beroep aangetekend, maar u heeft het resultaat hiervan niet afgewacht. Op 6 september 2018 diende u in België **een eerste verzoek** om internationale bescherming in.*

U vreest bij terugkeer naar Libanon voor uw veiligheid. U verwijst naar de veiligheidssituatie in Libanon, u verwijst naar het lot van Palestijnen in Libanon.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u uw originele identiteitskaart neer, een kopie van uw UNRWA registratie kaart en foto's waarmee u de situatie waarin u leefde wilt aantonen. U stuurt nog een medisch document door dat werd opgesteld op 10 september 2019.

Op 25 oktober 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 november 2019 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 20 oktober 2020 nam de RvV in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnummer 242560).

*U bleef in België en op 30 november 2020 diende u **een tweede verzoek** om internationale bescherming in. In kader hiervan verwijst u naar uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek.*

Ter staving van uw tweede verzoek legt u bijkomende documenten neer. Zo legt u een medisch attest neer, een document van Fatah waarin vermeld staat dat u Libanon verlaten heeft omdat u bedreigd werd en een ondersteunend dossier van uw raadsheer met betrekking tot de situatie van de UNRWA, alsook met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeer. Daarnaast legt u ook een beslissing neer van een andere Palestijnse vluchteling van de RvV die u gevonden heeft op de website van de RvV.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Wat betreft de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee hij belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) u zich voor uw verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii), burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze appreciatie werd bevestigd door de RvV wier beslissing kracht van gewijsde heeft.

In kader van onderhavig verzoek verklaart u dat u bij uw verklaringen van uw eerste verzoek blijft. U zegt "Ik heb alles gezegd vorige keer, ik heb niets nieuws te zeggen." (Verklaringen Volgend Verzoek dd. 04/01/21, punt 16). In kader hiervan verwijst het CGVS wederom naar de uitvoerige beoordeling van uw motieven in het kader van uw eerste verzoek en de bevestiging van de RvV met betrekking tot de zienswijze van het CGVS.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, dient opgemerkt te worden dat deze tevens niet van die aard zijn om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Het medische document dat u neerlegt, dient op zich niet betwist te worden. Doch verwijst het CGVS u in verband met uw medische problemen door naar de hiervoor geijkte procedure. Met betrekking tot het document van Fatah dat u neerlegt, werpt het CGVS in de eerste plaats op dat dit over een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde gering is.

Bovendien dient een dergelijk document ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. Dit type document kan door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgesteld.

Met betrekking tot de door u neergelegde beslissing van de RvV aangaande een andere Palestijnse vluchteling, dient opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld wordt. Met het neerleggen van deze beslissing wilt u de situatie van de UNRWA opmerken (Verklaring Volgend Verzoek dd. 04/01/21, punt 18) alsook wordt deze ter sprake gebracht in de informatie die uw advocate toevoegt aan uw volgend verzoek. Het CGVS verwijst naar de omstandige motivering hieronder met betrekking tot de situatie van de UNRWA.

In de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 1 februari 2021 wordt toegelicht dat UNRWA sinds 2015 met begrotingstekorten kampt, die in 2018 verergerd zijn door de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het voorbereiden van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden. Voor de uitvoering van zijn opdrachten kan het UNRWA echter ook beroep doen op andere budgetten of programma's ('emergency budget'), soms gekoppeld aan specifieke projecten ('earmarked funds'), of noodprogramma's, die afzonderlijk gefinancierd worden. Daarom wordt ook in het kader hiervan opgeroepen tot het doen van schenkingen, dit het hele jaar door (met name in de vorm van noodoproepen ('emergency appeals')), en naargelang de specifieke behoeften die in de loop van het jaar worden vastgesteld. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen.

Naast het beroep doen op deze verschillende financieringsbronnen, zet UNRWA zijn opdracht voort door maatregelen te nemen die het budget rationaliseren, en door te bezuinigen op verschillende operationele kosten, **teneinde de continuïteit van zijn dienstverlening te waarborgen ondanks de ernstige moeilijkheden** ingevolge de onderfinanciering en Covid-19-crisis. Zo is het loon van dagloners tijdelijk onderbroken, en worden zij enkel uitbetaald wanneer zij in staat zijn hun werk, overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, te verrichten. Het agentschap gebruikte een lening van het United Nations Central Emergency Response Fund om onder meer achterstallig loon uit te betalen aan zijn werknemers. Op het gebied van de gezondheidszorg heeft UNRWA besloten om de artsen die met pensioen gaan niet te vervangen, en niet langer dokters voltijds in dienst te nemen, maar gebruik te maken van artsen die op dagbasis worden betaald. In het onderwijs worden geen nieuwe leraren aangeworven, en wordt er eveneens gebruik gemaakt van leerkrachten die per dag uitbetaald. Het maximum aantal leerlingen per klas steeg van 45 naar 50. Sommige cursussen moesten geannuleerd worden wegens een gebrek aan middelen om de leraren te betalen die de afwezige leerkrachten vervangen, en schoolboeken konden aan het begin van het schooljaar niet worden uitgedeeld. De materiële, sociale en voedselhulp is uitsluitend gericht op de individuen en gezinnen die het zwaarst te lijden hebben onder de onzekerheid. De infrastructuur en de kampen zijn afhankelijk van specifieke budgetten die niet rechtstreeks worden beïnvloed door de algemene tekorten. In Libanon omvatten de programma's van het UNRWA activiteiten op het gebied onderwijs, gezondheidszorg, Social Safety Net Services (SSNP), verbetering van de infrastructuur en bescherming van de kampen. Van de prioriteiten wordt voedselhulp als de hoogste prioriteit beschouwd. Na een noodoproep voor donaties om het budget met betrekking tot voedselhulp te kunnen dekken, en nadat het geconfronteerd werd met een tekort aan (toegezegde) donaties, deed UNRWA beroep op het Central Emergency Response Fund van de VN om een onderbreking in de verstrekking van deze essentiële hulp te voorkomen. Wat de andere dringende diensten betreft, is UNRWA bezig met het doorvoeren van aanpassingen.

Uit het voorgaande blijkt dat UNRWA actueel geconfronteerd wordt met een zeer ernstige financieringscrisis. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men vreest dat, als UNRWA **in de nabije toekomst** niet in haar financieringsbehoeften zou kunnen voorzien, er een verslechtering zou kunnen optreden van de voorzieningen in de kampen, een verslechtering van de kwaliteit van de medische diensten, een toename van het schoolverzuim en een achteruitgang van de kwaliteit van het onderwijs, de onmogelijkheid om de armste bevolkingsgroepen materiële basisvoorzieningen te verlenen en, meer fundamenteel, de regelrechte stopzetting van de diensten van UNRWA indien het niet langer mogelijk

zou zijn om personeel te betalen dat de continuïteit van deze diensten kan garanderen. De Commissaris-generaal is van mening dat deze prognoses niet actueel van aard zijn. Hij is van oordeel dat de asielinstanties zich moeten uitspreken over de situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij hun beslissing nemen, en niet op basis van veronderstellingen over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren. Dit klemmt des te meer nu UNRWA zelf verklaart dat hij zijn opdracht blijft uitvoeren, en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

*De Commissaris-generaal is van oordeel dat, hoewel UNRWA thans met ongekennde financiële moeilijkheden te kampen heeft, er op basis van de beschikbare informatie geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon **tot op heden** niet meer doeltreffend zou zijn, noch dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.*

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontploffing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises. Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen.

De volgende maatregelen hebben in belangrijke mate bijgedragen tot het indammen van het virus en het waarborgen van de continuïteit van de dienstverlening: oprichting van twee quarantainecentra in samenwerking met Artsen zonder Grenzen; het verder laten functioneren van de 27 gezondheidscentra bleven met een systeem van triage en afspraken via een hotline om drukte in de medische centra te vermijden, hervatting van de werkzaamheden aan de infrastructuur; herstel van opvangplaatsen en installatiebeheer; aanwerving van personeel ter ondersteuning van de afvalinzameling en ontsmettingscampagnes in de kampen om het hoofd te bieden aan de druk op de gezondheidszorg ten gevolge van Covid-19; het invoeren van afstandsonderwijs waarbij de kosten voor een internetaansluiting en laste genomen werden; en het opzetten van een versneld online inhaalprogramma.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genoodzaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedselhulp, onderwijs, huisvesting, etc., en bijgevolg nog steeds nog steeds in de mogelijkheid is om de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Uw advocate tracht tevens aan de hand van het rapport van de Deense immigratiedienst getiteld: "Lebanon, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, Country report" van maart 2020 de analyse van het CGVS te weerleggen aangaande de terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw raadsvrouw overgaat tot een selectieve lezing van de informatie die de twee door de Deense autoriteiten gecontacteerde diplomatieke bronnen verschaft hebben. Zo stelt de 1e diplomatieke bron aanvankelijk dat geen enkel Europees land er sinds mei 2018 in geslaagd is om afgewezen PRL asielzoekers terug te laten keren naar Libanon, of het nu gaat om vrijwillige of gedwongen terugkeer (pag. 10). Na de vergadering met de Deense delegatie gaf dezelfde bron evenwel aan dat één Europees land er in geslaagd was 18 afgewezen PRL-asielzoekers terug te sturen naar Libanon, en dat er ook uit enkele andere Europese landen een beperkt aantal PRL's waren teruggekeerd. Deze informatie werd bevestigd door de 2e diplomatieke bron, die meteen stelde dat dit hoogstwaarschijnlijk personen betrof die vrijwillig teruggekeerd waren. Dezelfde bron gaf inderdaad aan dat er begripsverwarring bestaat omtrent de term 'vrijwillige terugkeer'. Zo licht de bron toe dat sommige landen/organisaties "vrijwillige" terugkeer definiëren als een terugkeer die het gevolg is van het besluit van de autoriteiten om geen verblijfsvergunning te verlenen. Anderen zien de term als een keuze om terug te keren, ook al heeft de persoon een verblijfsvergunning en is hij dus niet verplicht om terug te keren. Er zijn tot slot ook landen die alleen met "geassisteerde" en "niet geassisteerde" terugkeer werken. Er kan dus geenszins, zoals uw raadsvrouw suggereert, gesteld worden dat de casussen waarvan melding wordt gemaakt enkel personen betroffen die over een verblijfsvergunning beschikken in het land van waaruit zij terugkeren.

De 1e diplomatieke bron van het Deense rapport stelde voorts dat indien het gaat om een vrijwillige terugkeer, waarbij geen buitenlandse autoriteiten zijn betrokken, de MFA de terugkeer zou goedkeuren. De 1e diplomatieke bron kon inderdaad niet bevestigen of deze informatie in de praktijk correct was (pag. 11), maar de tweede diplomatieke bron stelde dat indien de autoriteiten van een vreemd land betrokken zijn bij het proces van terugkeer, de Libanese autoriteiten de neiging hebben om de afgifte van reisdocumenten niet goed te keuren (indien de persoon niet een over een geldig reisdocument beschikt) of geen toestemming te geven om terug te keren. Het is dus alleen in gevallen waarin PRL's vrijwillig willen terugkeren zonder tussenkomst van de autoriteiten van het huidige land van verblijf dat de PRL's een kans hebben om reisdocumenten te verkrijgen en toestemming om terug te keren. (pag. 11).

De stelling dat betrokkenheid van de autoriteiten van het gastland bij de terugkeer tot gevolg heeft dat de terugkeer bemoeilijkt wordt, wordt bevestigd door de bronnen die Cedoca gecontacteerd heeft. Zo stelde een medewerker van de Identificatie-cel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatie-cel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een laissez-passer te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. Ook een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelde dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is, maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt (zie pag. 12 van voornoemde COI Focus). Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Aangaande deze kanttekening werpt uw raadsvrouw op dat Cedoca hierbij uit het oog verliest dat diplomaten niet enkel informatie vergaren via bijstand aan individuen via de ambassades, maar ook door middel van rechtstreekse (formele en informele) contacten met overheidsinstanties. Deze diplomatieke bron kan deze informatie net zo goed rechtstreeks hebben vernomen van de Libanese autoriteiten zoals de MFA. Het is vooreerst niet duidelijk op basis waarvan uw advocaat meent te kunnen stellen dat informatie die door deze diplomatieke bron aan Cedoca verschaft werd niet betrouwbaar is omdat deze hoogstwaarschijnlijk afkomstig is van de Libanese overheid. Voorts gaat uw advocaat er aan voorbij dat deze bron de informatie in het Deens rapport bevestigt, met name dat een 'vrijwillige' terugkeer waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) onmogelijk wordt gemaakt.

Er dient vervolgens op gewezen dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon.

Bovendien blijkt dat door IOM begeleide terugkeer in 2019 mogelijk bleef voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019, en dus inderdaad zoals uw advocaat opmerkt voordat het rapport van de Deense onderzoeksmis­sie werd opgesteld. Echter, uw advocaat gaat er evenwel aan voorbij dat zowel uit het Deens rapport als uit de COIF van 27 mei 2020 blijkt dat het beleid sinds de verkiezingen van mei 2018 restrictiever geworden is. Er dient derhalve rekening gehouden te worden met de gegevens aangaande de begeleide terugkeer met behulp van IOM sinds mei 2018 en dienaangaande blijkt uit de informatie verschaft door IOM dat er in 2018 15 Palestijnen en in 2019 20 Palestijnen vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM. Bovendien blijkt dat IOM weliswaar bevestigt dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, doch dat zij tot “op vandaag nog geen weigering gekregen (hebben)”. Bijgevolg dient besloten te worden dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat het de facto beleid dat de Libanese autoriteiten sinds het voorjaar van 2018 voeren ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen restrictief is, dit er niet toe geleid heeft dat een vrijwillige terugkeer met behulp van IOM belemmerd wordt.

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met het feit dat u over een UNRWA-registratiekaart alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen beschikt, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en gelet op het feit dat u op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat u in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Tot slot wilt het CGVS tevens de veiligheidssituatie in Libanon bespreken. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie, 11 januari 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet besloten worden dat u als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 55/2 en artikelen 57/6/2 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij wijst er op dat verzoeker bij het indienen van zijn volgend verzoek zich beriep op “de onmogelijkheid om terug te reizen naar Libanon en toegang te krijgen tot het UNRWA mandaat gebied en het feit dat de bijstand van UNRWA als onderbroken moet beschouwd worden. Daarnaast is het zo dat door de extreme bevolkingsdichtheid in de Palestijnse vluchtelingenkampen en de onmogelijkheid in het kader van de COVID-19 pandemie de vereiste afstand te houden, het om redenen van volksgezondheid dermate onwenselijk is om naar het UNRWA mandaatgebied te reizen dat het een obstakel uitmaakt om de bijstand van UNRWA te genieten.” Hij citeert vervolgens uit het dossier dat verzoeker bij de indiening van het volgend verzoek had ingediend met betrekking tot het feit dat de Libanese overheid zeer weigerachtig staat tegenover de (vrijwillige of gedwongen) terugkeer van Palestijnen en wijst er op dat verzoeker met een reisdocument is vertrokken in 2014 maar dat het onduidelijk is of het om een reispas van de Libanese overheid of van de Palestijnse vertegenwoordiging was; dat hij niet langer in het bezit is van deze reispas die hem in Libanon zou afgenomen zijn en dat hij in zijn eerste procedure aangaf het hij een Palestijns paspoort had (CGVS notities, p. 8/14).

Hij stelt verder dat “De redenering dat Libanon misschien geen terugkeer toelaat van PRL indien de autoriteiten van een derde land dit vragen, maar mogelijks wel indien de PRL dit zelf vraagt is louter hypothetisch en weinig aannemelijk. Uit het Deense rapport (stuk 3) blijkt immers dat de reden dat Libanon geen PRL laat terugkeren er niet uit bestaat dat ze de autonomie van PRL om te migreren wil respecteren, maar dat ze PRL liever kwijt dan rijk is. Als dit de insteek is kan moeilijk worden ingezien waarom de Libanese overheid een onderscheid zou maken tussen PRL die zelf willen teruggaan en zij waarbij een andere staat op die terugkeer aandringt: « ... ».” Hij stelt verder dat het logisch is dat “indien de Libanese overheid moet kiezen wie ze te vriend houdt, een Westers land of iemand uit een bevolkingsgroep die in Libanon als derderangsburger wordt beschouwd, die als zondebok wordt gezien door de Libanese bevolking, geen nationaliteit heeft, niet dezelfde rechten heeft, en ervoor gekozen heeft het land te verlaten, dat de Libanese overheid ervoor zou kiezen het Westers land te plezieren. Het zou immers de eerste keer zijn dat de Libanese overheid echt moeite zou doen om Palestijnse vluchtelingen te helpen.” Dit wordt volgens verzoeker ook bevestigd door een recent Nederlands rapport “Thematisch Ambtsbericht Palestijnen in Libanon” van januari 2021 (stuk 4).

Verzoeker betoogt verder dat naast de praktische mogelijkheid om terug te keren naar het UNRWA mandaat gebied ook moet gekeken worden naar de bijstand die UNRWA op dit ogenblik kan leveren en het voortbestaan van de organisatie. Hij verwijst naar en citeert vervolgens hetgeen uiteengezet werd in het begeleidend schrijven bij het volgend verzoek en stelt onder verwijzing naar CSIS, “The importance of marginalised communities in Lebanon”, 14 December 2020 (stuk 5) dat de COVID-crisis de druppel is die de emmer deed overlopen voor de kwetsbaarheid en discriminatie van de Palestijnse vluchtelingenbevolking in Libanon en stelt dat de impact op PRL bijzonder ontwrichtend is. Hij betoogt verder dat “Uit de recentste informatie blijkt dat het financieringstekort bij UNRWA structureel en chronisch is. De donaties van staten volstaan niet en het is enkel door beroep te doen op uitzonderingsfondsen dat UNRWA nog in een minimale werking kan voorzien: “...” (NANSEN, “Stand van zaken inzake de effectiviteit van UNRWA-bijstand”, februari 2021 – stuk 7)”, dat “Verschillende recente bronnen geven aan, waaronder UNRWA zelf, dat de financiële problemen een impact hebben op de diensten die UNRWA kan aanbieden en hun kwaliteit, waaronder essentiële diensten als voedselvoorziening, onderwijs en medische zorg: “....” (NANSEN, “Stand van zaken inzake de effectiviteit van UNRWA-bijstand”, februari 2021 – stuk 7)”.

Hij wijst er tenslotte op dat de Raad “ondertussen in verschillende arresten heeft geoordeeld (zie bvb CCE nr. 249 955 van 25 februari 2021) dat uit de COI Focus van 1 februari 2021 blijkt dat de werking van UNRWA dermate fundamenteel ondermijnd wordt dat de toepassing van het tweede lid van artikel 1D zich opdringt”.

Hij stelt dat hij aantoont dat er nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen. Hij besluit zijn betoog door te stellen dat “Gelet op de aanwijzingen dat een terugkeer naar Libanon voor verzoeker praktisch onmogelijk is en gelet op het feit dat de dienstverlening van UNRWA actueel uiterst minimaal is, dient er besloten te worden dat er nieuwe elementen werden aangevoerd die de kans op bescherming aanzienlijk groter maken en verwerende partij de gegrondheid van verzoekers vraag tot bescherming dient te onderzoeken. Verzoeker komt in aanmerking om van rechtswege erkend te worden als vluchteling overeenkomstig artikel ID van de Conventie”.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling; indien hij niet aanmerking komt voor het statuut van vluchteling hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. CEDOCA COI Focus van 27 mei 2020 over de Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon;
3. The Danish Immigration Service, Lebanon Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, Report based on a Fact Finding mission to Beirut, Lebanon, from 7 to 10 January 2020, 9 mars 2020 (hyperlink);
4. Netherlands Ministry of Foreign Affairs: Thematisch Ambtsbericht Palestijnen in Libanon, January 2021 (hyperlink);
5. CSIS - Center for Strategic and International Studies: The Importance of Marginalized Communities in Lebanon, 14 December 2020 (hyperlink);
6. NANSEN, "De beschermingsnood van Palestijnse kinderen in Libanon", 7 juillet 2020 (hyperlink);
7. NANSEN, Stand van zaken inzake de effectiviteit van UNRWA-bijstand, februari 2021 (hyperlink);
8. BJB.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 6 september 2021 neer waarin verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad en uit arrest nr. 256 866 van 21 juni 2021 alsook het rapport NANSEN, "De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon", juni 2020 - dat in bijlage wordt toegevoegd - citeert.

4. Beoordeling

4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat werd opgenomen in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De parlementaire voorbereiding van deze wet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist,

doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

4.2. In zijn verklaring volgend verzoek beroept verzoeker zich op zijn vluchtmotieven uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en legt vier nieuwe documenten voor ter staving van zijn verzoek met name, (1) een begeleidend schrijven van zijn advocaat met betrekking tot de situatie van UNRWA en de onmogelijkheid tot terugkeer voor UNRWA Palestijnen naar Libanon; een kopie van een medisch attest; (3) een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot een bij de UNRWA geregistreerde Palestijn uit Libanon en (4) een origineel document van Fatah dat verzoeker volgens zijn verklaring ontving op 16 december 2020 (verklaring volgend verzoek, punt 18). Gelet op wat hierna wordt uiteengezet met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA, die verder fundamenteel verslechterd is sinds de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming en het arrest nr. 242 560 van 20 oktober 2020, stelt de Raad vast dat er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bijgevolg moet worden nagegaan of deze nieuwe feiten kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling van verzoeker of de toekenning van subsidiaire bescherming.

4.4. In dit verband stelt de Raad vast dat zowel in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en in het kader van diens volgend verzoek om internationale bescherming niet betwist wordt dat hij van Palestijnse afkomst is, dat hij in Libanon een verblijfsrecht had en er de bijstand van UNRWA genoot.

Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders, buiten Libanon, een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op hem van toepassing was. De centrale vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, *sub a*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), thans artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit volgt dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft verzoeker het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op hem van toepassing is.

Waar de asielinstantie evenwel heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott*, punten 76 - 81). In dergelijk geval moet de verzoeker niet aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of

door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 1 februari 2021. Verwerende partij heeft geen recentere informatie met betrekking tot de UNRWA bijgebracht. Verzoeker verwijst bij de indiening van zijn volgend verzoek en in het verzoekschrift naar de COI Focus, “*Lebanon Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and its impact on its programs*” van 21 augustus 2020 en citeert in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota arresten nr. 256 866 van 21 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het rapport NANSSEN, “*De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon*” van juni 2020.

In wezen blijkt uit de door partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat het agentschap zijn opdracht blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 1 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 25-30), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent.

Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen. Uit de bronnen geciteerd in het door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde rapport van NANSSEN van juni 2021 blijkt dat UNRWA gealarmeerd is door de precaire situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en stelt dat het ineensinken van de Libanese economie bijgedragen heeft tot de wanhoop van de Palestijnse vluchtelingen *“especially as UNRWA has been struggling with an acute financial crisis itself”* (UNRWA, *UNRWA raises alarm on the situation of Palestine refugees in Lebanon*, 1 april 2021).

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1, D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET